Kuulas hunt. Kuid see ei olnud
rumal hunt. Ta kaugelt tulnud,
õppind tarkust eluteelt,
oskas hästi eesti keelt,
oskas laulda, rehkendada,
natuke ka sehkendada,
tundis kalendrit ja kaarti,
seinakella, ilmakaari,
vahel ka, et aega võita,
jalarattaga võis sõita.

Hundile, näe, meeldis Jass!
Ning ta mõtles nii, et las
jääda pealegi ta omad
pudulojuksed ja loomad.
Süüa praegu just ei taha,
parem räägin jutu maha.

Andis Jassile siis susi
mitut moodi küsimusi.
Küsis, kas ta käib ka koolis,
mitmendamas istub toolis,
mis ta hundisoost ka teab,
kelleks ta neid õige peab;
ja kas külas, kui on mahti,
uut ei kavatseta jahti.

Vastas Jass, et koolis hunti
enamvähem ikka tunti.
Hunt teeb väga palju paha,
võtab ja ei maksa raha,
kuri on, ei tunne nalja,
võtab loomal hinge välja.
Ja et sada sõimunime
antud talle, pole ime.